

ροιμ. Χορεύουνε οί γιογκαράδες, χορεύουνε κ' οί μασκαράδες (ἐπὶ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀσχολοῦνται μὲ πράγματα, διὰ τὰ ὅποια εἶναι ἀκατάλληλοι).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιογκαράς καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν.

γιογκάρι τό, Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Δουκ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Καρυὰ Κορινθ. Λάλλ. Λάστ. Μανιάκ. Μαντίν. Μεγαλόπ. Μεσσην. Ὀλυμπ. Σκορτσιν. Φιγάλ.)—Κ. Μαρίν. εἰς Ν. Ἑστ., 15 (1934), 157 γιογάρι Πελοπ. (Κάμπος Λακων. Μάν.) γιουγάρι Θράκ. (Αἰν.) λιογκάρι Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπ. (Γορτυν.) — Νουμάς, 296,7 λιογκάρι Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o g n a r*. = ἔγχορδον μουσικὸν ὄργανον.

Ἐγχορδον μουσικὸν ὄργανον, εἶδος τριχόρδου ἢ τετραχόρδου (ἐκ συρματίνων χορδῶν) ταμπουρά ὁμοιάζοντος πρὸς λαούτον, ἀλλὰ μικρότερον αὐτοῦ, μὲ μικρὸν καὶ στρογγύλον ἡχεῖον καὶ μικρὸν βραχίονα ἐνθ' ἄν.: Σὰ δὲν εἶχε ὑψηροσύνη, ἐπαινε το λιογκάρι καὶ παίζοντας ἄφινε νὰ βγαίνει τῆς καρδιάς του ὁ πόνος Νουμάς, ἐνθ' ἄν. Τὰ κάθε εἶδους λαλούμενα: μπουζούκια, γιογκάρια, πίπιζες καὶ φλογέρες Κ. Μαρίν., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Θὰ κόψω κ' ἓνα λιοκλαρο, νὰ παίξω τὸ γιογκάρι Πελοπ. (Μανιάκ.)

Γιογκάρι, γιὰ δὲ βαρεῖς καλά, γιὰ δὲ βαρεῖς γιομάτα; Βασίλω μαυρομάτα!

Πελοπ. (Ὀλυμπ.)

Γιογκάρι μου, μπουζούκι μου, γιογκάρι μου καημένο, γιογκάρι μου βαρύσκοπο, γιὰ δὲ βαρεῖς γιομάτα;

Πελοπ. (Ἀρκαδ. Φιγάλ.)

— Γιογκάρι, τί δὲ βαρεῖς σκοπό, τί δὲ βαρεῖς γιομάτα;

— Βάλε μου τέλμα δυνατά, γιὰ νὰ βαρῶ γιομάτα αὐτόθι.

Βγήκα ψηλά 'ς τὰ διάσελλα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν Τριτσιμπίδα πού 'ν' παιδὶ καὶ παλληκάρι | καὶ βαρεῖ καὶ τὸ γιογκάρι Πελοπ. (Μαντίν.)

Κὶ πῖσον 'ς τὰ καπούλια του τρεῖς Φραγκουποῦλις παίζουν ν-ῆ μιὰ παίζει τὸν ταμπουρά κ' ἄλλη τοῦ λιογκάρι Θεσσ.

γιογκᾶς ὁ, Ἰων. (Βουρλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γιογᾶς Κρήτ. γιουγᾶς Σάμ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y o n g a* = τὸ ἐκ πελεκήσεως ξύλου ἀπόκομμα, παρασχίς.

Ἀπόκομμα ξύλου ἐκ πελεκήσεως ἐνθ' ἄν. Συνών. *π ε λ ε κ ο ὕ δ ι, σ κ ῖ ζ α*. Δὲ βρουσέξατι 'ς τοῦ γ'βάλ'μα κὶ βγήκανι γιουγᾶδεις ἀπ' τ'ς δουλάτις Σάμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιογκᾶς Πόντ.

γιογλεντής ἐπίθ. ἐνιαχ. γιογλεδής Κεφαλλ. Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ ἄτακτος εἰς τὴν ζωὴν του, σπάταλος, ἄσωτος ἐνθ' ἄν.: Νά'τος ὁ γιογλεδής μας! 2) Περίγελως, καταγέλαστος: Δὲ δρέπεσαι! Ἐγινες γιογλεδής. 3) Ἀπατεών.

γιοθάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γιοθάριχο Π. Γενναδ., Γεωργ., 73 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560 ἀθ-θάρικο Π. Γενναδ., Γεωργ., 73 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

Ἐπὶ δέρματος βοῶς ἢ αἰγός, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιοθάρι τό, Π. Γενναδ., Γεωργ., 72 Σ. Χασιώτ., Νέα γεωπον., 9, 1560 ἀθ-θάρικον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς*. Ὁ τύπ. ἀθ-θάρικον ἐσφαλμένως ἔχει συνταχθῆ ὡς ἰδιαίτερον λῆμμα ἐτυμολογηθεὶς ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀ ν θ ἄ ρ ι ο ν. Πιθανώτερον φαίνεται ὅτι τὸ *γ ἰ ο θ-θ ἄ ρ ι ν διὰ σίγησιν τοῦ γ ἐγένετο *ἰ ο θ-θ ἄ ρ ι ν - *ὁ θ-θ ἄ ρ ι ν καὶ κατὰ τὴν συνεκφορὰν ἔν α ὁ θ-θ ἄ ρ ι ν ἢ τ ἄ ὁ θ-θ ἄ ρ ι α ἐξέπεσε τὸ ἀρχ. ο.

1) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ., Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν. Σ. Χασιώτ., ἐνθ' ἄν. 2) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 2, τὸ ὅπ. βλ., Κύπρ. 3) *Γ ἰ ὅ θ ο ς* 3, τὸ ὅπ. βλ., Κύπρ.: Τούτ' ἢ πετθιά τοῦ τραούλ-λου ἐν κάμει γι' ἀσθίν, γιὰτὶ ἔδει πολλὰ ἀθ-θάρικα (ἀσθίν = ἀσκή).

γινόθι τό, ἐνιαχ. γιόθ' Ἀλόν. Θεσσ. (Μηλ.) Σκόπ. Στερελλ. (Δεσφ. Τοπόλ.) γιότ' Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) γκιόθι Πελοπ. (Γέρμ.) Στερελλ. (Λεβάδ.) γκιόθ' Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Ἐλευθερ.) ζόχ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ζάθ' Στερελλ. (Εὐρυταν. Τριχων.) ζάφ' Στερελλ. (Ἀστακ. Τριχων.) Πληθ. γιότχια Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) γκιόθχια Θεσσ. (Δομοκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς*.

Γ ἰ ὅ θ ο ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ τομάρ' τ'ς γίδας ἔχ' γιόθια ἀπ' 'ν ἀχάμνια (ἀδυναμία) Στερελλ. (Δεσφ.) Ζ'λάον τοῦ τομάρ' τ' Σαῖτάν' νὰ βγοῦν τὰ γκιόθχια Εὐβ. (Ἀκρ.) Αὐτὸ τοῦ βιτούλ' εἶνι οὔλον ζόχια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τοῦ ζάφ' εἶνι σῆ'λήχ' ἄσπρου Στερελλ. (Ἀστακ.) Τοῦ ζῶ' ἔχ' γιόθια Ἀλόν. Σκόπ. || Φρ. Πᾶμ' νὰ προσ'λίσαστοῦμ', νὰ βγοῦν τὰ γιόθια (παιγνιδῶς, ἐπὶ ἀνθρώπων στερηθέντων ἐπὶ τι διάστημα τῆς ἡλικικῆς θαλπωρῆς) Στερελλ. (Δεσφ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1.

γιοθιά ἡ, Κρήτ. διοθιά Κρήτ. (Πρασ.) γιοθ-θέα Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Πληθ. γιοθές Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ. Ὁ πληθ. *γ ἰ ο θ ἔ ς* δι' ἀπουράνωσιν.

Ὁπὴ προκαλουμένη εἰς τὸ δέρμα ἀσθενικῶν αἰγῶν καὶ βοῶν ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς*, τὸ ὅπ. βλ.

γιοθιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γκιοθιάρια Εὐβ. (Ψαχν.) Οὐδ. γκιοθιάρ'κο Εὐβ. (Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ ρ η ς.

1) Ἐπὶ αἰγῶν, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τοῦ παρασίτου *γ ἰ ὅ θ ο ς* 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἀι'ς τὸ διάλο, γκιοθιάρια γίδα!

2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τινος παρασίτου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργῶνται ἐξογκώματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καρποῦ: Δὲν τὰ ράντ'σα 'φέτο τὰ βερλικοκά μ', κ' εἶναι πολλὰ γκιοθιάρ'κα.

γιοθομούρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γιοτ-τομούρης Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ.: *γ ἰ ὅ θ ο ς* καὶ *μ ο ὕ ρ η*.

Αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀκμήν, πυώδη σπυράκια εἰς τὸ πρόσωπον.

γινόθος ὁ, πολλαχ. γιόθους βόρ. ἰδιώμ. γιόθ-θος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) Ἰων. (Καράμπ.) Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) Κῶς Ρόδ. Ψαρ. γιότ-θος Ἀστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. γιότ-τος Ρόδ. Σύμ. γιότ-τος Κῶς (Καρδάμ.) Ρόδ. γιότος Πελοπ. (Ἀρν. Ζελίν. Λεῦκτρ.

Πλάτ. γιόττος Πελοπν. (Κατσουλαίικ.) γιόφος Χίος γιόπος Χίος γιόθε Τσακων. γιόθρε Τσακων. γιόθος Νάξ. (Βόθρ.) Σέριφ. γόθος Ζάκ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀνδρούς. Μάν. Ξεχώρ.) ἀγιόθος Μήλ. διόθος Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν. κ.ά.) γόθος Πελοπν. (Συκιὰ Λακων.) ζοχός Πελοπν. (Ἀράχ. Οἶν.) ζόχους Θεσσ. (Βαθύρρ.) γιάθος Λευκ. ἀγιάθος Θήρ. Κύθηρ. διάθος Κεφαλλ. ζάθος Ἡπ. Θράκ. (Αἶν.) Καστ. Λευκ. — Α. Βαλαωρ., Ἔργα, 3,378—Λεξ. Βλαστ., 438 ζάχους Στερελλ. (Ἀκαρναν.) ἔτθος Κάλυμν. γιάτο τό, Τῆν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἰο ν θ ο ς. Βλ. Φ. Κουκουλ. εἰς Ἀθηνῶν, 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ., 84. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 1,161 249.2,327,355. Ὁ τύπ. ζάθ ο ς ἐκ τοῦ διάθ ο ς. Πβ. Μ. Φιλήντ., Γλωσσονγ., 1,148. Ὁ τύπ. ζάχ ο υ ς ἐξ ἀμαρτ. διάχ ο υ ς καὶ διάχ ο ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ διάθ ο ς δι' ἀνομ. Ὁ τύπ. ζοχός διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐκ τοῦ διόθ ο ς κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὁμων. σόχ ο ς - ζόχ ο ς - ζοχός.

1) Ἡ προνόμφη τοῦ ἐντόμου Ὑπόδερμα τοῦ βοῦς (Hypoderma bovis), τῆς οἰκογ. τῶν Οἰστριδῶν (Oestridae) πολλαχ.: Ἡ γίδα μου εἶναι γιομάτη γιόθ-θους Εὐβ. (Κουρ.) Τὰ γίδια γιόμισαν γιότους Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πιάσανε τὰ γίδια γιότους Πελοπν. (Πλάτ.) Οἱ διόθοι βγαίνουνε τὰ πρωτοβρέξια Κρήτ. (Πρασ.) Τ' ἀδύνατα τὰ γίδια κὶ τὰ γιλάδια βγάξ' ν ζόχοι. Πιάν' ν ἕνα σὲ λήξ' ν τοῦ κουρμὶ τ'ς Θεσσ. (Βαθύρρ.) || Φρ. Μὲ τρώει ὁ γιόθος μου (μὴ ὑπακούων εἰς τινὰ κινδυνεύω νὰ δαρῶ ἐκουσίως) Εὐβ. (Ὀρ.) || Ποίημ.

Δὲν εἶναι κοῖμα, λιγδερό 'ς τ' ἀχούρι νὰ κυλιέται, ν' ἀναχαράξῃ βάρυπνο, νὰ τὸ τρυποῦν οἱ ζάθοι καὶ νὰ περνᾷ 'ς τὸν κάματο τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη;

Α. Βαλαωρ., Ἔργα, 3,378. Συνών. β ο ὕ γ κ ρ ι, γ ι ο θ ἄ ρ ι, γ ι ὅ θ ι, ὄ γ κ ρ ο ς. 2) Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐντόμου τούτου προκαλουμένη νόσος ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν βοῶν καὶ τῶν αἰγῶν, ἐκδηλουμένη δὲ διὰ μικρῶν ἐξογκωμάτων ἐκατέρωθεν τῆς σπονδυλικῆς στήλης πολλαχ. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) Πβ. ἀ ν ε μ ἰ σ τ α κ α ς Ι. Συνών. ὄ γ κ ρ ο ς. β) Κατ' ἐπέκτ. ἀδύνατος, ἐπὶ αἰγοπροβάτων Σάμ.: Ἀπ' αὐτόνι τοῦ γιόθου τί πιριμέν'ς; 3) Μικρὰ ὀπὴ ἐπὶ κατειργασμένου δέρματος βοῶν ἢ αἰγῶν ὀφειλομένη εἰς τὴν ὥς ἄνω νόσον πολλαχ.: Ἡ σφαξα τὸ δρόγο γιὰ νὰ κάμω 'να δουλούμι, μὰ εἶναι ἡ προβιά δου ὄλο γιόθους Κρήτ. (Σητ.) Ἡ προβιά τοῦ ριφιού 'ἐν εἶναι γαλή, εἶναι γ-γεμάτη γιότ-θους Κῶς. Νὰ 'χῃς τὸ νοῦ σου μὴ σοῦ δώση κανένα τομάρι τσ' ἔχει ὄθους Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Ἄσμ.

Ἀπὴς γεράση ἄθρωπος, κάνει ὁ μυαλός του γιόθους, μιλεῖς του καὶ σὰ νὰ χτυπᾷς εἰς τὸ χαράκι γρόθους

Κρήτ. 4) Μικρὸν ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἀκμὴ Ζάκ. Κάρπ. Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Ρόδ. Σύμ. Χίος: Ἡ μούρη της εἶναι γ-γεμάτη γιότ-θους Καρδάμ. Ἐχει τὸ πρόσωπο γεμάτο γιόθ-θους Ρόδ. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς 'ιὰ τῆς κόρης εἶναι γ-γεμάτο γιόθ-θους Κάρπ. 5) Ἀπόστημα ὀδόντος Μύκ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θεοφρ. Ἰδρ., 16: «ἐπάρσεις ἰονθώδεις».

γιόκ μόρ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) γιόχ Πόντ. (Ἀντρεάντ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. γ ο κ = ὄχι.

Ὁχι ἐνθ' ἀν.: Γιόκ 'κ' εἶδα τον (ὄχι δὲν τὸν εἶδα) Πόντ. (Τραπ.) Γιὰ νὰί 'πέ, γιὰ γιόκ (ἢ συμφώνησε ἢ ἀρνήσου) αὐτόθ. Βερεσέ γιόκ! Στερελλ. (Εὐρυταν.) Ὁ εἰς ἔλεεν, ἐσὺ ἐπέρασες ἀδαμερέαν, ὁ ἄλλος ἔλεεν, γιόχ ἐσὺ ἐδέβες ἐκειμερέαν (ἀδαμερέα = ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἐκειμερέα = ἀπ' ἐκεῖνο τὸ

μέρος) Πόντ. (Ἀντρεάντ.) Γιόκ νὰ γένω! (εἴθε νὰ ἀποθάνω· ἀρὰ) Μακεδ. (Νάουσ.) || Παροιμ. φρ. Μάλτα γιόκ! (σκωπτικῶς μὲν ἐπὶ τῶν Τούρκων, ὡς ἀδαῶν ναυτικῶν, μὴ δυνηθέντων κατὰ τὴν παράδοσιν νὰ ἀνεύρουν διὰ πλοίου τὴν Μάλταν, παιγνιωδῶς δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πρὸς δῆλωσιν μὴ ἀνευρέσεως ζητουμένου τόπου) πολλαχ.

γιόκκι τό, ἐνιαχ. γιοκάτσι Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς.

Θωπευτ., ὁ μικρὸς παῖς, εἰς προσφώνησιν: Ἐλα, γιοκάτσι μου! Συνών. γ ι ο κ α λ ἄ κ ι.

γιοκαλάκι τό, ἐνιαχ. γιουκαλάκι Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ι ο ὕ κ α ς, διὰ διπλοῦ ὑποκορισμοῦ ἐκ τῶν καταλ. - ἄ λ ι καὶ - ἄ κ ι.

Θωπευτ., ἐντονώτερον τοῦ γ ι ὅ κ α ς 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιοκάρι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ρ ι.

Θωπευτ., ὁ υἱός: Τὸ γιοκάρι μ'!

γιοκάρος ὁ, ἐνιαχ. γιόκαρους Λεσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ κ α ς καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. - ἄ ρ ο ς. Εὐτραφὲς βρέφος, καλῶς ἀνεπτυγμένος υἱός.

γιόκας ὁ, ὑγιόκας Αἰγίν. Ἡπ. (Μαργαρ. Ριζοβ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ. κ.ά.) Θράκ. (Αἶν. Μέτρ.) Ἴων. (Κρήν. Σμύρν.) Κεφαλλ. (Λειξούρ.) Κυδων. Κύθηρ. Λῆμν. Μακεδ. (Ἀρν.) Προπ. (Μαρμαρ.) γιόκας σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γιόκα Τσακων. (Χαβουτσ.) γόκας Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Ἡπ. (Μαργαρ.) Μακεδ. (Γαλατ. Δασοχώρ.) Πόντ. (Τραπ.) γιόκ-κας Κύπρ. γιόκας Ἡπ. (Δρόβιαν.) ὑγιόκας Ἀστυπ. Κρήτ. Πόντ. Ρόδ. Χίος (Πισπιλ. κ.ά.) ὑούκας Ἀμοργ. Πόντ. (Τραπ.) Ρόδ. γιούκας Ἀστυπ. Ἴων. (Βουρλ. Κρήν. Κάτω Παναχ.) Κρήτ. (Πεδιάδ. Σέλιν. Σφακ. κ.ά.) Κῶς (Κέφαλ.) Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πάτμ. Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.) Ρόδ. Σύμ. Σῦρ. Τῆλ. Χίος (Βροντ. Ὀλυμπ. Πισπιλ. Φυτ. κ.ά.) — Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. θέατρ., 108 γιόκ-κας Κύπρ. λιούκας Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ι ὅ ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὑ γ ι ὅ ς, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. - ὅ κ α ς, διὰ τὴν ὅπ. πβ. ἀ δ ε ρ φ ὅ κ α ς, ἀ ν ι ψ ι ὅ κ α ς. Ὁ τύπ. ὑ γ ι ὅ κ α ς μόνον εἰς τραγούδια κυρίως παλαιά. Οἱ τύπ. εἰς - ο ὕ κ α ς κατ' ἀναλογίαν πιθαν. πρὸς τὸ π α π π ο ὕ κ α ς. Πβ. μα μ μ ο ὕ κ α Βλ. καὶ P. Kretschmer, Lesb. Dial., 352.

Θωπευτ., ὁ υἱὸς καὶ μάλιστα ὁ μονάκριβος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.): Καλῶς τὸ γιόκα μου! Τί μοῦ κάνεις, γιόκα μου; Νὰ χαρῶ ἐγὼ τὸ γιόκα μου! κοιν. Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ γιούκα σου Ἀστυπ. Μὲ τὴν εὐκή μου, γιόκα μου! Πελοπν. (Κυνουρ.) Ὁ τεμπέλης ὁ γιόκας δὲν τὸ κουνάει ρούπι πὸ τὸ σπῖτι. Πελοπν. (Παιδεμέν.) Κάνει τὴ νύχτα μέρα 'ς τὴ δουλειά, γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὸ γιόκα της δετόρο Ἰθάκ. Μεγάλωσε ὁ γιόκας του καὶ βῆκε 'ς τὰ κλοτσᾶτα (ἐπὶ ἀνυπακοῆς) αὐτόθ. Μῆμ-μοῦ χολτζᾶς γιούκα μου! (χολτζᾶς = χολιᾶς = λυπεῖσαι) Ἀστυπ. Τὸν ἐπιάσανε, παιδάκι μου, τὸ γιόκα μου οἱ ἀποκαρῶμένοι οἱ Γερμανοὶ Πελοπν. (Βερεστ.) Ἐλα, γιόκα μου, νὰ σοῦ βάλω τὸ πιπί σου (πιπί = ἐνδυμα) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σαίρου τὸν ὑγιόκα σου, τσ' ὁ Ουγιός νὰ δώτση νὰ πάρῃ πολ-τὲς 'περέτιττες σάν ἀὴν γόρην-μου (θαίρου = χαίρου, 'περέτιττες = ὑπηρετίσσεις, ὑπηρετίριες' ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Ὁ γιόκ-κας, ὥστε νὰ 'ρτῇ ὁ βασιλέας, ἐγίνηκεν ἴσα μὲ τζεῖν' τὰ μωρὰ ποῦ ἐν'

